# smutecnireci.cz

Milá rodino, milí přátelé, děkuji, že jste dnes přišli.

Stojím tu jako dcera a jako někdo, kdo měl to štěstí říkat Aleně Novotné „maminka Alenka“ – s něhou, která se nevejde do jednoho jména.
Byly jsme si blízké. Byla můj vzor a taky moje nejlepší přítelkyně.
A i když se mi třese hlas, cítím, že by chtěla, abych dnes mluvila klidně, laskavě a po pravdě. Tak, jak to dělala celý život ona.

Maminka se narodila 14. května 1958 v Jihlavě.
Vystudovala zdravotní školu, protože chtěla být lidem nablízku.
Čtyřicet let pracovala jako zdravotní sestra na interně – poctivě, trpělivě, bez okázalých gest.
Po svatbě se s tátou Petrem přestěhovali do Brna, kde vychovali dvě děti – mě a Marka – a kde si maminka vedle práce našla čas i na komunitní aktivity. Uměla spojovat lidi, ne proto, že by si to dala za cíl, ale proto, že to měla v povaze.

Když se řekne maminka Alenka, vybaví se mi její ruce.
Vůně bylinek, které sušila do plátěných sáčků, a mouka z rána, kdy hnětla těsto na domácí chléb.
A ta nejhezčí vzpomínka: nedělní rána, kdy pekla šneky.
Zpívala si potichu v kuchyni – ne proto, aby ji někdo slyšel, ale protože měla radost z obyčejného dne.
My jsme seděli u stolu, poslouchali rodinné historky, které se vyprávěly s jemným humorem a bez potřeby, aby byl někdo hrdina nebo viník.
Byla to škola života nenápadným způsobem.
Z těch rán si pamatuju klid, který dovedla vytvořit z másla, skořice a pár laskavých vět.

Maminka byla laskavá a pracovitá.
Měla trpělivost, která se nevyčerpávala u druhých, ale doplňovala se tím, že

pomáhala.
Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz
Měla jemný humor – takový, který odlehčí, ale neurazí.
A měla pevné hodnoty: rodina na prvním místě, poctivost, skromnost, úcta k práci a ohleduplnost k druhým.
Když se jí někdo ptal, jak to všechno stíhá – směny na interně, domácnost, nás dva, a ještě sousedské akce – jen mávla rukou a řekla: „Když se chce, najde se cesta.“
A našla ji vždycky.

Milovala bylinky a zahrádku.
Na jaře pečlivě značila záhonky a pak trpělivě čekala – jako by rostlinám dodávala odvahu, aby to zkusily ještě jednou, i když je přejde poslední mrazík.
Pletla svetry, které hřály nejen vlnou, ale i tím, že byly přesně „na míru“ – člověku, pro kterého je dělala.
Ráda chodila na výlety po Moravském krasu a vyprávěla, jak se jí tam nejlépe přemýšlí.
A křížovky luštila s důsledností, kterou by jí záviděl nejeden lékař – a když jí chybělo písmenko, řekla: „To přijde, dej tomu čas.“ Obvykle přišlo.

Pro tátu byla oporou.
Pro mě a pro Marka byla kompasem.
A když se narodila vnoučata – Terezka a Šimon – v jejím hlase se objevila nová barva radosti.
Dovedla vytvořit domov kdekoliv: v nemocniční šatně při pauze, na chatě s provizorním vařením, u nás v kuchyni, kde se mísily hlasy a vůně.
Její uklidňující hlas, teplé objetí a schopnost udělat z obyčejného dne bezpečné místo – to je to, co nám bude chybět nejvíc.

Kdybych měla říct, v čem byl její tichý zázrak, tak v tom, že neokázale proměňovala námahu v důstojnost.
Směny, po kterých bolí záda, proměnila v příběh, že „sestry drží spolu“.
Starost o druhé proměnila v cit pro to, co kdo právě potřebuje – jestli radu, nebo jen přítomnost.
A každodennost proměnila v tradice: nedělní šneky, bylinkový čaj před spaním,

malý balíček pro někoho, kdo měl těžký týden.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Ráda říkávala, že „štěstí je klidné“.
Dnes ten klid hledáme ve smutku.
Ale když zavřu oči, slyším její kroky v kuchyni, tiché broukání, cinknutí plechu o mřížku a větu: „Ještě chvilku, ať jsou dozlatova.“
A říkám si, že i náš zármutek potřebuje čas „dozlatova“, aby ztráta jednou tolik nebolela a víc hřála vzpomínkou.

Dnes chci poděkovat.
Tobě, mami, za to, jak jsi nás učila žít bez velkých slov.
Tobě, tati Petře, za partnerství, které stálo na každodenních drobnostech, ne na gestech.
Marku, za to, jak jsi s mámou uměl mlčet a přitom si rozumět.
Terezko a Šimone, za smích, který jí prodlužoval dny.
A vám všem, kdo jste s ní pracovali nebo se s ní potkávali – za to, že o ní mluvíte s respektem, jaký si zasloužila.

Maminka si přála, aby místo květin lidé podpořili místní hospic.
Říkala, že důstojnost na konci je stejně důležitá jako naděje na začátku.
Byla to přání ženy, která věděla, co péče znamená – a která ji celý život rozdávala.

Loučit se je těžké.
Ale kdyby tu stála, možná by nám řekla: „Postarejte se o sebe navzájem. Ať je vám spolu dobře.“
To je asi nejjednodušší a nejkrásnější návod, jak ji mít dál u sebe.
V každém poctivě prožitém dni, v každé ohleduplnosti, v každém nedělním ránu, které si uděláme klidné a voňavé.

Maminko Alenko, děkujeme.
Za ruce, které hladily a pracovaly.
Za hlas, který uklidnil i povzbudil.
Za humor, který nikdy nebyl na úkor druhých.

Za domov, který jsi z ničeho dovedla postavit během chvilky.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Neříkám sbohem.
Říkám: nashledanou v příbězích, v písničkách z kuchyně, v cestách, které nás zavedou do lesa a ven z hlavy.
Poneseme tě v sobě – v tom, co děláme správně, tiše a srdcem.

Odpočívej v pokoji, mami.
My to tu poneseme dál. Spolu. Jak jsi nás to naučila.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz